

op het dak inplaats van in 't bouwland zat te zingen. Ten Noorden van dat dorp ligt de heerlijke Peel met zijn zeldzame goudplevieren en ten Zuid-Westen ervan beginnen al gauw de dalen der beeken die in de Maas uitloopen. De overgangen zijn dan ook sterk en plotseling is men van de onafzienbare vlakten in Harzachtige landschappen overgeplaatst. Een vijf K. M. ten Oosten van Roggel ligt de hoeve St. Elisabeth en daar begint een uiterst schilderachtig dichtbegroeid dal, waarin stokoude watermolens en beekoevers, soms een huis hoog boven het beekniveau. Ziet men soms in enkele streken van ons land wel eens een ijsvogel, hier waren ze bijna zoo talrijk als zwaluwen en het curieuze van 't geval was, dat men er bovenop keek, zoodat de prachtige kleuren in de zon geen oogenblik haast uit het oog verdwenen. Een tweede ontmoeting met een zeer tammen vogel had ik in November, toen ik »met den hengel in de hand« langs een meertje op IJselmonde liep. Op ongeveer 2 meter voor me zat op een paaltje, dat een paar centimeter onder water bleef, onbewegelijk een waterral. We hadden weer alle gelegenheid elkaars moois te bezien. De vorm van den snavel en de fraaie strepen, even achter onder de vleugels uitkomende, lieten geen twijfel over. Ik maakte geen buitensporige bewegingen, zooals een hengelaar betaamt, de hengel ging over den vogel heen en na ongeveer tien pas vloog hij pas weg. Van waar die weinige schuwheid. Zou hij zich door zijn onbewegelijkheid onopgemerkt wanen?

In December een treurige ontmoeting met vogels. Dien dag veel trekkende ganzen, wolken van kieviten en spreeuwen, zoodat de witte excrementen soms in 't water kletterden. Nu schijnt er veel naar 't Zuiden getelegrafeerd te worden, tenminste de stevige telegraafpalen even voorbij station Barendrecht torschen een 30 à 40 draden. Deze schijnen als een net te werken, want een heel groote zwerm kieviten vloog er bij een evolutie tegen aan en 52 stuks konden niet meer opvliegen. Het was een ellendig gezicht hoe er soms nog een wegliep, die totaal een vleugel miste en inplaats van ze gauw uit hun lijden te verlossen, stuurden de boeren er hun bonden op af. Ik dacht niet dat telegraafdraden even noodlottig als een Brandaris in 't klein zouden werken, en het blijkt, dat, hoezeer 't vormen van een vlucht tegenover een sperwer nuttig moge werken, hieraan toch ook weer groote nadeelen verbonden zijn.

Rotterdam.

J. SNOEP.

STRANDLEVEN.

ET is een heerlijke frissche, gezonde, maar strengkoude Februaridag. Een dag van sneeuw en ijs, toch ook van zon en licht; een strakblauwe hemel met koele zuiveringslucht. Hoe heerlijk nu te ademen; als met verrukkelijke genot-teugen vloeit de koude stroom door neus en keel heel diep in de borst; dan telkens weer opnieuw een frissche, volle dronk.

Voor al op den hoogen, steenen dijk is 't heerlijk nu. Diep beneden ligt de groote zee, kalm, vlak en zonder machtsvertoon, maar vol van klein, heel zacht bewegen. Slechts aan den verre horizon is 't rimpelig gegolf vergaan in ongestoorde rust, daar slechts ziet 't oog een effen, stille baan. Schuchter heft zoo hier en daar een bakenton het toegespitste hoofd. Daarachter dan een smalle streep van feller werkend schuim, die ons verraadt de ongeziene, sterke kracht.

Beneden en naast me de breede, forsche wering, een hellend vlak van donkerblauwe, hobbelige, harde steen, bezet met palen, lang, gelijk, toch vol verschil, die rijen zich in ordelijk, haast eindeloos gelid. Dan hier en daar een dam in zee, een hechte klomp van steen en hout, met warme kleur van bruin en zwart, met grillig wier, met kleinen plas van ijs geworden nat, met bruin en geel, zoo vrij van vorm en lijn, zoo schoon van kleur en tint.

Een gele strook van rimpelig zand scheidt 't donkere palenland van 't blauwe watervlak. In spronggewijze vlucht vliegt tusschen 't hout een enkele spreek of musch. Armoedig klein zoo'n dier! Stil huft de musch langs den bevroren plas en zoekt, kijkt, pikt zelfs nu en dan, maar vliegt teleurgesteld gauw heen, weer in dezelfde bogenvlucht. En op de grens, daar waar elk golfje het dartelevende eindt en pijnloos, zacht vervloeit, daar staat in 't glinsterend wit van 't smetteloze kleed een meeuw en tuurt in 't golfgespeel.

Zoo af en toe in plotselinge drift een paar snelle pasjes, een haastig, nijdig gepik in 't laatste vervloeisel der golfjes, dan weer dezelfde stoïcijn, stil, schier bewegingloos, maar vol activiteit en ingetoomden drang.

Even voor 't water liggen verscheidene bevroren klompen sneeuw dicht bij elkaar. Fel licht aan den eenen kant der lichtende kristallen, een stemmig schaduwvlak aan de andere zij. Plots valt mij op de slagschaduw der brokken; niet vast er tegen, er naast, een heel eindje er naast begint de donkere vlek op 't hel gekleurde zand.

Nu dringt het tot me door, 't zijn sneeuwklompen op pootjes, 't zijn meeuwen, roerloos stil, de kop diep ingetrokken, zoo blankend wit als zoutkristal, bedriegelijk en mooi, een fopperij van de natuur. Nog iemand stapt daar langs het strand; een zwartgerokte, zelfbewuste kraai. De honger heeft de vuilzwarte gast gedreven naar den waterkant, waar hij thans ijverig loert op aangespoelden buit. Dan, na een vangst, die pittig is en flink, stapt hij weer voort, maar onwellevend als een dronkeman. Zijn passen neemt hij wondergroot, dol komisch schudt het lichaam heen en weer en vergenoegd knikt, buigt de kop als hoogsttevree met de eigen chique.

Hoe voelt hij de overmacht! Niet louter bevrediging van 't maaggejeuk zoekt zwartrok daar, hij vindt meteen weldadige streeling van de ijdelheid.

Waar een meeuw staat te visschen, daar wacht hij af, of deze uit eigen beweging ruim baan maakt voor de wandelende majesteit; heeft 't witte bruidje niet dat kiesch gevoel, dan hipt met korte sprongen de domino op haar af. Zij vlucht vol schrik, hij stapt weer voort met 't air van overwinnaar, met dieper kopgebuig, met breeder staartgezwaai. Hij komt terecht bij 't groepje meeuwen, gestraft als Lot naar het schijnt. Weer wacht hij af, nul op 't rekest. Eén sprong, twee, drie, geen resultaat. Dan hipt hij achtereen tot bij 't versteven clubje; er komt beweging in. Traag gaan ze uiteen, vol minachting voor den verwaten, miskleurden indringer.

Eén meeuw doet me glimlachen. De kop diep ingetrokken loopt ze met korte, kleine dribbelpasjes naar 't schuttend nat. Die houding, die gang is volmaakt die van een besje; een oud vrouwtje, 't hoofd gebogen, gekromde rug, met grootmoedertjeshaast even haar stoofje verlatend.

't Is blijkbaar mooi geweest; met sterken vleugelslag heft zich de zwarte koning, en krijschend, schrill, lang achtereen, spoedt hij zich naar het land. 't Is vredig weer in 't meeuwenrijk.

Vlissingen.

J. VERBURG.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

't Onbekende eiland (Terschelling). — Eerst was mijn plan een heel artikel over dit wonderlijk mooie eiland te schrijven, maar, hoewel ik reeds veel gegevens heb, wil ik hiermee tot het andere jaar wachten. Ik hoop hiermede goede floristen en ornithologen op te wekken, om dit jaar een paar dagen of weken op Terschelling te komen doorbrengen, om de natuur, die er nog lang niet goed genoeg is onderzocht, te doorzoeken. Zoodoende kunnen we dan volledige plantenlijsten samenstellen, en ook een lijst van broedvogels. Daartoe is een H. B. S. er natuurlijk niet in staat, al heeft hij dan ook 2 maanden tot z'n beschikking! 't Aantal Nat. Historici, die er hun kostelijke vacantedagen komen doorbrengen, is vrij gering en toch zijn die dagen heelemaal niet weggegooid. Daar er waarschijnlijk wel lui zijn, die